

1929, 1930 a 1931 i onen příjem po 2.808 Kč měl, a na faktu, že příjem ten byl dani důchodové podrobeným důchodem, takže právem k němu úřad přihlédl.

Č. 11.347.

Školství: * Také soukromá škola pro vyučování jízdě motorovými vozidly (automobily) náleží mezi soukromé vyučovací ústavy ve smyslu § 19 nař. z 27. června 1850 čís. 309 ř. z.

(Nález ze dne 11. června 1934 č. 12.818/32.)

Prejudikatura: srov. Boh. A 10.389/33.

Věc: Stanislav V. v J. proti zemskému úřadu v Praze o přestupek čís. nař. č. 309/1850 ř. z.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

Důvody: Dne 8. října 1931 učinila četnická stanice v J. u okr. úřadu v Jindř. Hradci udání na obchodníka Stanislava V. v J. z toho důvodu, že vyučil v posledních dvou letech své dělníky Jaroslava H., Antonína D. a Karla J. v řízení jízdních silostrojů, ač k takovému vyučování neměl úředního oprávnění. V udání je poznamenáno, že Stanislav V. při výslechu doznal, že jmenované osoby učil řídit silostroje, že to však neprováděl po živnostensku, nýbrž nahodile a ojediněle i bezplatně. Při protokolárním výslechu, který na dožádání okr. úřadu proveden byl městským úřadem v J., prohlásil V., že skutečně H. a D. v řízení silostrojů učil, popřel však, že by tak byl činil u J.

Výměrem okr. úřadu v Jindř. Hradci ze 16. ledna 1932 byl V. odsouzen pro přestupek § 16 nař. č. 309/1850 ř. z., protože v poslední době vyučil své dělníky H., D. a J. řízení jízdních silostrojů, aniž mohl prokázati, že nabyl k soukromému vyučování jízdě motorovými vozidly předepsaného oprávnění od zem. úřadu, podle min. nař. č. 198/1857 ř. z. k pokutě 100 Kč, v případě nedobytnosti k vězení 10 dnů.

V odvolání uváděl V., že naučil pouze své zaměstnance prakticky ovládati řízení a mechanismus motorového vozidla, že neprovozuje však ani po živnostensku, ani jinak soukromého vyučování jízdě motorovými vozidly. V jeho případě šlo pouze o to, aby jeho zaměstnanci byli zdo-konaleni ve všestranné živnosti strojnické, nikoliv však o vyučení v jízdě, a to ani z ochoty.

Nař. výměrem nebylo odvolání st-lovu vyhověno z důvodů výměru okr. úřadu, při čemž je v potvrzení tohoto výměru uvedeno, že st-l byl odsouzen v případě nedobytnosti uložené pokuty k vězení v trvání tří dnů a přestupek jemu za vinu kladený je označen jako přestupek nař. č. 309/1850 ř. z. bez bližšího udání předpisu tohoto nařízení.

Stížnost proti tomuto rozhodnutí podaná k nss-u vytýká, že rozhodnutí je stíženo nezákonností a vadností řízení.

Na prvním místě bylo se nss-u zabývatí námitkou stížnosti, že nař. č. 309/1850 ř. z. nemá vůbec na mysli soukromé vyučování jízdě mo-

torovými vozidly, kteroužto námitkou vytýká stížnost nař. rozhodnutí, že použilo normy, která se na skutkový stav vůbec nehodí. Než nss nemohl stížnosti v tomto směru dát za pravdu.

Cís. nař. z 27. června 1850 č. 309 ř. z. upravuje soukromé vyučování a vztahuje se především (§§ 1 až 16) na soukromé ústavy gymnasií a reální. V dalších paragrafech jsou obsaženy předpisy pro jiné ústavy; §§ 17 a 18 jednají o ústavech vyšších nežli jsou gymnasia a reálky, a § 19 týká se t. zv. odborných škol. Tu se rozeznává mezi vyučovacími ústavami pro kreslení, hudbu, krasopis a podobné předměty na jedné straně a mezi jinými vyučovacími ústavami, jako jsou obchodní školy, na druhé straně. Do první kategorie náleží odborné školy, které se omezují na vyučování specialisované pro některé odborné předměty, kdežto odborné školy druhé kategorie mají, jako příkladem uvedené obchodní školy, umožniti určitým odborným kruhům získati si všeobecné i speciální odborné vzdělání, kterého jest jim třeba pro výkon jejich povolání. Spadají tedy pod normu cí. nař. č. 309/1850 ř. z. nejen soukromé vyučovací ústavy, které jsou určeny k tomu, aby sloužily podpoře a šíření všeobecného vzdělání, nýbrž i takové, jichž účelem jest výcvik pro určitou odbornou činnost, anebo pro technické zručnosti jakéhokoli druhu. Upravuje-li však uvedené cí. nař. soukromé vyučování v rozsahu právě uvedeném, nemůže býti pochyby o tom, že i škola pro vyučování jízdy motorovými vozidly, jež má přec za účel poskytovat jak theoretické, tak praktické znalosti v ovládání a řízení motorových vozidel, náleží mezi odborné školy, jež má na mysli cí. nař. č. 309/1850 ř. z. Ježto se pak na tyto odborné školy vztahují i ustanovení §§ 8 až 16 nař. č. 309/1850 ř. z., jak to § 19 výslovně určuje, je námitka stížnosti, že se nař. č. 309/1850 ř. z. na soukromé vyučování jízdy motorovými vozidly vůbec nevztahuje, bezdůvodná (srovn. nál. býv. ss-u Budw. A 9344/1913, 10.593/1914 a nál. nss-u Boh. A 10.389/33).

Po stránce procesní namítá stížnost především, že nař. rozhodnutí neobsahuje žádného odůvodnění a že vývody st-logy, uplatněné v odvolání, nijak nevyvrátilo a ani se s nimi nezabývalo. V souvislosti s ostatním obsahem stížnosti má tu st-l patrně na mysli onu část svého odvolání, ve kterém uváděl, že se soukromému vyučování jízdy motorovými vozidly nevěnoval a že oprávnění úřadu k potrestání st-le pro vyučování jízdy motorovými vozidly předpokládá soukromé vyučování soustavně a po živnostensku provozované. Nelze ovšem říci, že by žal. úřad dopustil se podstatné vady řízení, jestliže nevešel výslovně na námitku odvolání, jež popírala živn. provozování ve vyučování jízdy motorovými vozidly, neboť ze zamítnutí odvolání in toto je patrné, že žal. úřad tuto námitku nepokládal za relevantní, a to právem, když pro otázku, zda st-l dopustil se přestupku nař. č. 309/1850 ř. z., je zcela nerozhodné, zda příslušnou činnost konal po živnostensku či nikoli (sr. čl. V. lit. h) uvoz. pat. k živn. ř.).

Avšak nss musel uznati, že se žal. úřad nevypořádal také s onou námitkou odvolání, ve které st-l popíral, že by se soukromému vyučování jízdy motorovými vozidly věnoval a že by je provozoval soustavně. Tím se st-l vlastně bránil v tom směru, že v jeho případě nelze mluvit o soukromé škole, nýbrž pouze o domácím vyučování podle § 16 cit. nař.,

kteréžto ustanovení platí, jak bylo již uvedeno, vzhledem k § 19 i na odborné vyučování a tudíž i na vyučování jízdy motorovými vozidly. Ježto pak podle § 16 cit. nař. č. 309/1850 ř. z. není pro soukromé domácí vyučování třeba úředního povolení, takže pak ovšem nemůže býti ten, kdo podobné vyučování udílí, pro nedostatek úředního povolení trestán, bylo povinností žal. úřadu, aby uvážil, zda v případě st-lově šlo o soukromou školu, jak ji má nař. na mysli (sr. Boh. A 3171/24, 6646/27, 6647/27), či o pouhé domácí soukromé vyučování, jak st-l v odvolání dovozoval.

Neučinil-li tak žal. úřad, nevyrovná se vůbec s příslušnou obranou st-lovou v jeho odvolání, nepostupoval procesně správně, což stížnost právem vytýká, pročez bylo nutno nař. rozhodnutí zrušiti podle § 6 zák. o ss.

Č. 11.348.

L é k á r n y (S l o v e n s k o): Za schválení správce resp. pachtýře lékárny může u úřadu žádati toliko majitel lékárny, nikoliv správce resp. pachtýř.

(Nález ze dne 12. června 1934 č. 8010.)

V ě c: Ph. Mg. Desider F. v P. (adv. Dr. Jindřich Fleischmann z Prahy) proti zemskému úřadu v Bratislavě o provozování lékárny jako správce, resp. pachtýř.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím zamítl žal. úřad odvolání, jež st-l podal z výměru okr. úřadu v Bratislavě a) ze 6. října 1931, jímž vzal okr. úřad na vědomí oznámení Ph. Mr. H., že st-l přestane dnem 15. října 1931 spravovati lékárnu jeho v P.; b) ze 7. října 1931, jímž žádosti st-lově za schválení pachtýřem oné lékárny nebylo vyhověno z důvodu, že žádati za schválení pachtýře lékárny je oprávněn jedině koncesionář sám.

Obě výměry žal. úřad potvrdil s odůvodněním, že ve smyslu platných předpisů (§ 131 zák. čl. XIV:1876 a normat. oběžníku min. zdrav. z 19. května 1925) provozování lékárny je spíato s osobou, které byla koncese udělena. Ohledně soukromoprávních nároků byl st-l odkázán na pořad práva civilního.

Proti tomuto rozhodnutí směřuje stížnost podaná k nss-u námitkou, že není ve shodě se zákonem.

Pokud jde o první výrok okr. úřadu, potvrzený nař. rozhodnutím, dovolává se st-l toho, že okr. úřad povolil svého času majiteli lékárny Mr. Ph. H. zaměstnávat správce v jeho osobě, a to na základě nájemní smlouvy z 10. listopadu 1930, uzavřené na 5 let, a dovozuje, že dozor státní nesahá proti zodpovědnému správci lékárny dále nežli proti majiteli lékárny samému, a mohl by tedy úřad podle názoru stížnosti na místo st-le ustanoviti jiného správce podle § 125 zák. o veř. zdravotnictví jen v případě nepravidelného, nesprávného spravování lékárny. Tyto podmínky že však splněny nejsou a proto je prý nař. rozhodnutí v této části nezákonné.